

Lov en lille Smule. Der er i Loven Tale om, at Ejendomsskyldgrænsen kan stige fra 12,000 til 15,000 Kr., og den er i det andet Ting forhøjet til 18,000 Kr. Men hvem ved, hvordan Ejendomsskylden ser ud, naar Krigen i Europa er forbi. Selv om vi ikke bliver draget ind i Krigen, er der ikke Spørgsmaal om, at vi vil faa langt lavere Priser og ugunstigere Forhold at arbejde under, end vi har nu. Og hvad Købedygtighed har det fremmede Marked? Dette har altsammen Indflydelse paa Ejendomsskylden. Jeg synes, at der i Øjeblikket egentlig ikke er nogen Grund til at tage denne Lov op, men at vi ganske rolig kunde vente, til den Tid kom, da den var nødvendig. Jeg vilde ønske, at man henlagde Loven til et senere Tidspunkt.

Den fungerende Finansminister (C. Hage): Overfor den ærede sidste Talers Bemærkninger vil jeg gøre opmærksom paa, at den Bemyndigelse, som gives Regeringen ifølge denne Lov, i Virkeligheden ikke har været benyttet i en saadan Udstrækning, at det har betydet noget syndeligt for Statskassen. Jeg staar her med Statsregnskabet for 1913—14, hvorefter den ikke tilbagebetalte Del af det til Udstykningsforeninger udlaante Beløb var 20,800 Kr., altsaa en ren Bagatel. Derimod var Beløbet til Parcellaan, altsaa til Laan paa 2den Prioritet i de solgte Lodder, adskilligt større, nemlig 620,000 Kr. Jeg har ikke det sidste Statsregnskab ved Haanden, men saa vidt jeg erindrer, er Beløbet der gaaet yderligere 100,000 eller 150,000 Kr. op. Dette er for en Virksomhed, der strækker sig over en halv Snes Aar, ikke noget meget imponerende Tal, og Forholdet turde i Virkeligheden være det, at det for Udstykningsforeninger og Købere af Parceller meget mindre gælder om at kunne faa de Laan, de har Adgang til gennem denne Ordning, end at kunne opnaa de Begunstigelser i Henseende til Stempel og Tinglæsning, som vil være bestemmende for, om man i mange Tilfælde er i Stand til at gennemføre sit Forhavende. Nu har jeg ikke noget som helst imod, at der kan være al mulig Grund til under de nuværende Konjunkturer at raade til Forsigtighed, og de Udtalelser, som frem-

kom i den Retning fra det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Olé Hansen), tror jeg er særdeles velbegrundede. Men paa den anden Side kan jeg ikke se rettere, end at det nu at ville standse en Virksomhed, som har gaaet for sig i en halv Snes Aar, og som i mange Tilfælde vil have vakt berettiget Forventning om Fortsættelse i nogenlunde samme Omfang som hidtil, vil være uheldigt, og jeg gentager, at da Virkningerne for Statskassen i Virkeligheden ikke er afskrækkende, vil man ikke ud fra dette Synspunkt kunne hente stærke Argumenter for nu at standse denne Virksomhed, som i Ly af Loven har udfoldet sig i de forløbne Aar.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Anlæg af en Person- og Godsbanegaard i Aarhus.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 30, Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1687).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Jensen-Grimsbjerg): Det var, den Gang Udvalget fik Sagen om Aarhus Banegaard til Behandling, min Overbevisning, at det var en stor Sag, der vilde medføre en betydelig Udgift, hvad enten man valgte det ene eller det andet Forslag, og denne Opfattelse er blevet bekræftet gennem Arbejdet i Udvalget. Men det er ogsaa en vanskelig Sag. Det viste sig ved Behandlingen i Folketinget ved det forholdsvis ringe Stemme-